

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXIX. De Concilio apud Seleuciam Isauriae urbem coacto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAP. XXXIX.

De Concilio apud Seleuciam Isauria urbem
conito.

Inpraesentiarum vero dicam de altera synodo, quam æmulam Ariminensis Concilii in Orientis partibus fieri Imperator edicto suo præceperat. Initio quidem placuerat, ut apud Nicomediam Bithyniæ, Episcopi congregarentur. Verum quo minus eò loci convenirent, impedimento fuit ingens terræ motus, quo Nicomediensium civitas corruit. Id contigit Daciano & Cereale Consulibus, quinto Calendas Septembres. Deliberarunt igitur de transferenda Synodo in vicinam urbem Nicænsium. Sed cum hoc consilium ipsis displicisset, visum est potius ut apud Tarsum Ciliciæ convenirent. Cum vero neque istud placuisset, in urbe Isauriæ Seleucia, quæ Aspera cognominatur, Concilium celebrarunt. Hoc autem factum est eodem anno quo Ariminense Concilium, Consulatu Eusebii & Hypatii, Convenerunt illuc Episcopi numero centum & quinquaginta. Aderat unà cum illis Leonas quidam vir in palatio Imperatoris conspicuus; sub cuius præsentia quæstionem de fide proponi, Imperator edicto suo iusserat. Sed & Lauricius dux militum per Isauriam, adesse iussus fuerat, ut Episcopis, si quid vellent, præsto esset. His igitur præsentibus congregati Episcopi die quinta Calendas Octobres, sub gestorum confectioe disputare cœperunt. Aderant enim etiam Notarii, qui singulorum dicta notis exciperent. Ac singula quidem quæ tum gesta sunt, in collectaneis Sabini studiosi lectores perquirant, ubi hæc fusiùs exposita leguntur. Nos enim summa duntaxat rerum capita strictim percurreremus. Prima die cum convenissent, iussit Leonas ut unusquisque proponeret quod veller. Sed qui aderant, nullam movendam esse quæstionem dixere, priusquam advenissent ij qui desiderabantur. Quippe desiderabantur Macedonius Constantinopoleos, Basilus Ancyrae, & alii quidam Episcopi, veriti, ne ob crimina accusarentur. Et Macedonius quidem laborare se morbo dicens aberat. Patrophilus vero oculorum dolore prætexebat:

Κεφ. λθ.

Περὶ τῆς ἐν Σελυκίᾳ τῆς Ἰσαυρίας συνόδου.

Περὶ ἧς τῆς ἐτέρας συνόδου, ἣν ἀντίμιμον ἔστιν ἐν Δρυμίνῳ συνόδου καὶ τὴν ἀνατολίαν ἡρώδης τὸ βασιλέως ἐκέλευε πρὸς αἴτημα, νυκτοδηγήσασθαι ἐδέδοκτο πρῶτον, ἐν νικομηδείᾳ τῆς βιθυνίας τὰς ἐπισκόπους συναγαγεῖν ἐπέκειντο ἡ αὐτῶν τὴν ἐκείσε συνελθόντων, σεισμός ἤρξατο ἡμέρας, ἀφ' ἧς συνέβη τὴν νικομηδείαν πόλιν πεσεῖν τῆτο ἔτε ἔγενον ἰσχυροῦν τάλανον καὶ κεραλαίον. Περὶ τὴν ὁδοῦ εἰκάδα τὰ ἀνυγὰς μίλιον ἐβλεπόντο ἐν μεταβῆναι τὴν συνόδον εἰς τὴν γαλιναίαν ἀντὶ τῆς νίκαιαν καὶ τῆτο μὴν ἀπὸς μετέδοξεν εἰς ταρσὸν ἡ τῆς κιλικίας ἐδὲ συναγερῶδες ἔτε ἡ τῆς δρέσαντος, εἰς σελυκίαν τῆς ἰσαυρίας, τὴν ἑπικαλεσθῆναι τὴν χεῖραν, συνελθόντων τῆτο ἡ ἐν τῷ αἰσθητῶν πεποιήσασθαι, ἰσχυροῦν ἐν τῆσιν ἰσχυροῦν ἡσάν ἡ οἱ συνελθόντες τὸν Δρυμίνον ἐκάστον ἐξήκοντα συμπαῖν ἡ αὐτοῖς εἰς τὴν ἐν τοῖς βασιλικῶς ἐκφανῶν, ὄνομα λεωνῶν ἐφ' ἧς ἀπεβῆναι τὸ πρὸς τῆς πίσεως ζήτημα. Βασιλέως ἐκέλευε πρὸς αἴτημα πρὸς ἑτάτους παρεῖναι καὶ λαυρίκιον ὁτῶν καὶ τὴν ἰσαυρίαν ἐρασιωτῶν ἡ γέμειν, ἰσχυροῦν εἰς τὴν τοῖς ἐπισκόποις ἡ τῆτο δὴ συνελθόντων τῆ ἐδὲ ὁμοῦ εἰκάδι τὰς σελυκίαν μίλιον, δημοσίαν ἰσχυροῦν δὲ ἀπομνημάτων διελέγοντο παρεῖναι ἡ δὲ ὄξυγραφοί, τὰ παρ' ἐκάστου γόμενα σημειώμενοι ὡν τὰ μὴν καθ' ἑκάστη ἐν τῆ συναγωγῇ Σαβίνου ζήτησαν οἱ φελομαβίαι, διὰ μακροτέρων ἐγκλίμενοι ἡμεῖς ἡ τὰ κεφαλαῖα μόνον ἐπιπέσειν τῆσιν ἐκθησόμεθα. ἐν ἧ τῆ πρώτῃ ἡμερῇ συνελθόντων, ὁ λεωνῶν τὰ ἐκάστη δοκῆσαι ἀπεβῆναι ἐκέλευσεν οἱ ἡ παρόντες ἀπεβῆναι ἡ φασάν τινα κινήσαι ζήτησιν, πρὸς οἱ ἀπολειφθέντες συνελθόντων καὶ ἡ ἀπολειφθέντες ἐπίσκοποι, μακεδόνιος ὁ σαβίνου πόλεως, βασιλεῖον ἀγκύρας, καὶ ἄλλοι πῆδες, κατηγορίας ὑφορώμενοι μακεδόνιον μὲν ἐν νοσῆν εἰπὼν ἀπολειφθέντων πατροφίλου δὲ ὁφθαλμῶν ἐπὶ

καὶ διατέτο ἐν παρρησίᾳ τῆς σελευ-
 κείας, ἀνάγκην ἔχοιεν διάγειν ἕ τῶν ἄλλων
 δὲ ἕκαστος παρῳασίαν τῆς ἀπολέψεως
 παρεβάλλοντο· ἐπεὶ ὁ λεωνᾶς καὶ τέτων
 μὴ παρόντων δὲν προλιθῆναι τὰ τῆς ζήτη-
 σεως ἔλεγχον, οἱ παρόντες αὐτοῖς ἐπήγον,
 ὡς εἶδ' αὐτῶν πᾶσι κινήσωσι ζήτησιν, εἰ μὴ
 πρότερον τῶν κληγορευμένων οἱ βίοι ἐξε-
 ταδῶσι κληγορήσωτο γὰρ ἤδη πρότε-
 ρον κύριλλος Ἱεροσολύμων, εὐστάθιος σεβα-
 στίας τῆς ἐν δερβηρία, καὶ ἄλλοι πᾶσι ἐν
 τῆς φιλονεικίας εἰς τὰς παρόντας ἐπέπε-
 σαν· οἱ μὴ γὰρ τὰς βίβας τῶν κατηγορευμένων
 πρότερον ἐξεδυνάδωσεν ἔλεγον, οἱ δὲ παρὰ τὴν πί-
 στειν μὴ προλιθῆναι ζήτημα ἐκίνοι τὴν φι-
 λονεικίαν ἢ διάφορος τῆ βασιλείας γνώμη
 γράμματα γὰρ αὐτῶν παρεσφέρετο, νῦν μὴν
 πρότερον τῆς ζήτησὸς κελεύοντα, νῦν
 δὲ τὸ ἕτερον παρὶ τῆς ἐν τῆς φιλονει-
 κίας γνώμης, χάρισμα εἰς τὰς παρόντας
 ἐχώρησε καὶ αὐτὴ γέγονε παρῳασίως δέχθη,
 ἔτι καὶ τὴν ἐν σελευκείᾳ εἰς δύο μέρη διαι-
 ρηθῆναι συνώδου ἠγαγόντο δὲ τὰ μὲν ἐνός μέ-
 ρους ἀκάκιος ὁ τῆς ἐν παλαιστίνῃ καισα-
 ρείας, γεώργιος ἀλεξανδρείας, ἑρατῆνι-
 τυρ, εὐδόξιος ἀντιοχείας οἱς κριακοῦσα δύο
 μόνον συνήεν ἄλλοι ἔτι δὲ ἕτεροι, γεώργ-
 γιος λαοδικείας τῆς ἐν συρία, σωφρόνιος
 πομπηίας πόλεως τῆς ἐν παφλαγονίᾳ, ἐλευ-
 σιος κυζίκου, οἱς ἠκολούθησαν οἱ πλείονες
 ὡς ἐν ἐπεκράτει τὸ πρότερον ζήτησάται
 παρὶ τῆς πίστεως, οἱ μὲν τὰ μέρη ἀκα-
 κίου, τὴν ἐν νικαία πίσιν φανερώς ἠθέτη-
 σαν, ἄλλω τὲ πίσιν ὑπαγορευεῖν ἠνέστη-
 οἱ ὅτι τὰ ἕτερα μέρη οἱ τῶν δερβητῶν
 πλεονάζοντες, τὰ μὲν ἄλλα πάντα τῆς
 ἐν νικαία συνώδου ἀπεδέχοντο μόνω δὲ
 τὴν ὁμοσίαν λέξιν ἐπέμψοντο πολλὰ
 ἐν ἀρχῇ δειλῆς ὀψίας πρὸς ἀλλήλους
 φιλονεικούντων, τέλλος σιλβανὸς τῆς ταρ-
 σῆ παρῳασίως ἐκκλησίας μέγα ἀνέκραγε,
 λέγων μὴ χρῆναι καινὴν ὑπαγορευεῖν πί-
 στειν ἐκδοσιν, ἀλλὰ τὴν ἤδη πρότερον ἐν
 ἀντιοχείᾳ τοῖς ἐγκαινίοις ὑπαγορευθεῖσαν
 ὀφείδειν κρατεῖν τῆς λεχθόντος, οἱ μὲν
 παρὶ ἀκάκιον ὑπεξήλθον· οἱ δὲ τὰ ἕτερα

eamque ob causam in suburbano Seleu-
 cia sibi necessario manendum esse. Alij
 denique aliam absentiae suae causam
 afferebant; sed quoniam Leonas istis
 etiam absentibus proponendam esse ni-
 hilominus quaestionem dicebat, sub-
 jecerunt iterum qui aderant, se nul-
 lam omnino quaestionem moturos es-
 se, nisi prius habita esset quaestio de
 vita ac moribus eorum qui accusaban-
 tur. Accusati enim jam antea fuerant
 Cyrillus Hierosolymorum Episcopus,
 Eustathius Sebastiae in Armenia, &
 alij quidam. Qua ex re gavis inter eos
 qui aderant contentio exorta est. Nam
 hi quidem vitam eorum qui in crimen
 vocati fuerant, prius discutiendam es-
 se dicebant: illi contra nihil prius esse
 quaerendum censebant, quam de fi-
 de. Contentionem portio excitavit
 varia Imperatoris sententia: profere-
 bantur enim ejus literae, quibus nunc
 de hoc capite prius quaerendum esse
 aiebat, nunc de isto. Cum igitur hac
 de re inter se contenderent, factum est
 dissidium Episcoporum. Atque haec
 fuit origo & causa cur Seleucienfis
 quoque Synodus duas in partes diri-
 meretur. Et alterius quidem partis
 duces erant Acacius Caesareae Pala-
 stinae Episcopus, Georgius Alexan-
 driae, Uranius Tyri & Eudoxius An-
 tiochiae: quibus triginta duntaxat
 alii consentiebant. Alterius vero par-
 tis principes erant Georgius Laodiceae
 in Syria Episcopus, Sophronius Pom-
 pejopolis in Paphlagonia, Eleusius Cy-
 zici: quos major pars sequebatur.
 Porro cum praevaluisset sententia ut de
 fide prius quaeretur, ij qui a partibus
 Acacij stabant, Nicenam fidem peni-
 tus abrogarunt; aliam vero conscriben-
 dam esse significarunt. Alterius vero
 partis Episcopi qui & numero superio-
 res erant, in reliquis quidem omnibus
 Nicenum Concilium suscipiebant: so-
 lam autem dictionem consubstantia-
 lis reprehendebant. Cum igitur ma-
 gna verborum contentione inter se
 certassent usque ad vesperam, tandem
 Silvanus Tarcensis Ecclesiae Praesul cla-
 ta voce dixit, nullam novam fidei for-
 mulam conscribi oportere, sed illam
 quae Antiochiae in Ecclesiae dedicati-
 one scripta esset, ratam esse debere.
 Hoc ubi dictum est, Acaciani e Con-
 silio se subduxerunt. Alterius autem

T ij

partis Antistites fidem Antiochiæ scriptam protulerunt : qua perlecta Concilium eo die dimissum est. Postridie cum in Ecclesiam quæ Seleuciæ est, convenissent, oclusis foribus, perlectam fidei formulam subscriptione sua confirmarunt. Pro Episcopis autem nonnullis qui aberant, subscribere diaconi & lectores, quorum opera approbaturus se fidei formulam abentes professi erant.

μέρες, προσκόμισαν τὴν ἐν ἀντιοχείᾳ πίστιν, καὶ ἀναγνώσαν, διέλυσαν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸν σύλλογον τῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸν ἐν σελδουκίᾳ εὐκτῆριον σμωελθόντες οἶκον, καὶ τὰς θυρας ἀποκλείσαντες, τὴν ἀναγνωσθεῖσαν πίστιν ὑπογράφοντες ἐκύρην ὑπέγραψον ἢ ὑπερῶς ἀπολειφθέντων πινῶν παρόντες ἀναγνώσαν καὶ διάκονοι, δι' ὧν ἐξέρεν τὸν ὅρον οἱ ἀπολειφθέντες ὡμολόγησαν

C A P. XL.

Κεφ. μ.

Qualiter Acacius Casarea Episcopus in Seleuciensi Synodo aliam fidei expositionem scripserit.

ὅτι ἐν τῇ κατὰ σελδουκίαν συνόδῳ, ἀκάκιος ὁ καίσαρειας ἐπίσκοπος ὑπογράψεν ἑτέραν πίστιν.

Acacius vero cum suis sectatoribus quod clausis Ecclesiae foribus subscripsissent. Quippe agebat, ea quæ in occulto geruntur, reproba sunt & suspecta. Hoc autem ideo dicebat, quod in animo haberet aliam fidei formulam loco illius promulgare: quam quidem paratam penes se habebat, & Lauricio quidem ac Leone rectoribus jam antea recitaverat: ceterum omni studio contendebat, ut hæc sola vim atque auctoritatem obtineret. Hæc acta sunt secundo die, nec amplius quidquam. Tertio die Leonas rursus operam dedit, ut ambæ partes in unum convenirent. Quo quidem die nec Macedonius abfuit Constantinopolitanus Episcopus, nec Basiliius Ancyrae. Cum igitur ambo isti in eandem partem concessissent, iterum Acaciani ad Concilium occurrere noluerunt: ex conventu ejiciendos prius esse dicentes, tum eos qui jam antea depositi, tum illos qui in præsentia accusati fuerant egressi sunt: Acaciani vero introiére. Tum Leonas libellum sibi ab Acacio traditum esse dixit: diffimulans interim, quod esset expositio fidei, nunc occulte, nunc aperte superioribus repugnantis. Cum silentium fecissent hi qui aderant, quidvis potius quam fidei formulam eo libello contineri existimantes, tunc recitatus est Acacij liber de fide cum proemio; qui sic habet. Nos quidem cum apud Se-

ἀκάκιος ἢ καὶ οἱ ἑτέροις μέρες αὐτῶν, τὰ γινόμενα διεμέμφοιο, διότι τὴν ἐκκλησίαν ἀποκλείσαντες καθυπέγραψον τὰ ἐν τῷ ἀδελφῷ φησὶ γινόμενα, ἀδόκιμα καὶ ἰσχυρῶς ἐντός ταῦτα ἐλεγε, βεβηλωμένον ἑτέραν ἐκδοσὴν πίστεως ἀνέισεν ἐγκύριον, ἐν τῷ ἐπιστομῶν, ἢ ἀνεγνώκει μὲν τοῖς ἀρχιεπισκοπῶν καὶ λεωνῶν μόνιμον ἢ αὐτὸν κεκλήσειεν ἐπὶ τῷ δαζέ τῶν μὲν ἐν πίστει ἐδένει τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐγένετο καὶ τὴν τρίτην ὁ λεωνῶν αὐτὸς τὰ μέση σμωελθὼν γαῖν ἐπὶ τῷ δαζέ καθ' ἣν οὐκ ἀπελείφθησαν Μακεδόνιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἐδένει ὁ ἀγκύρας βασιλεὺς ἐπεὶ ἐν ἀμφοτέρω εἰς ταυτὸ μέρθ σμωελθῆναι, αὐτὸς καὶ ἀκάκιον ἀπαντᾶν οὐκ ἐβέλοιο, ἀλλ' ἄσπονδοι δὲν πρὸς τὸν ἐκείνου ἑτέροις ἑτέροις τῶν πρὸς τὸν καθαιρεθείας, ἢ τῶν πρὸς τὸν παρόντι κατηγορημένους ἐπεὶ δὲ φίλοις καὶ κλησάντων, τὸτο μᾶλλον ἐκράτησεν, ὑπέγραψαν μὴν οἱ ἐν ἀπασὶ τυχεράνοισι ἀνίστηναι ἢ οἱ καὶ ἀκάκιον τότε ἢ ὁ λεωνῶν ἐφ' ἑβελίον δεδῶκε αὐτῷ πρὸς τὸν καὶ ἀκάκιον ἀποκρίνας ὡς εἶν δόγματος ὑπαγορεύοντες τὸτο μὴ κληθῆναι, τὸτο ἢ φανερώς μετὰ τοῖς ἀπολειφθέντων ὡς ἢ οἱ παρόντες ἠσύχασαν, ἄλλο τι μᾶλλον ἢ πίστιν ἐκδοσὴν ἀπέχεον τὸ βιβλίον νομίσαντες τὴν καὶ ἀκακίαν τῆς πίστεως σμωελθῶντα καὶ ἀκακίαν ἀνεγνώθη, τὸτο ἔχοντὸν τῶν ἡμεῖς σμωελθόντες ὡς τὸ